

18  
K 573/945.

Édes Jánoskám! (Láthatod a megcsókolásból  
hogy) most igen neki gyűlölközem szépen  
imri hozzád; olyan szép egyenes betűket  
írsz, hogy ha a 24<sup>ik</sup> sorban is olvas-  
tunk: boldogság volna. A mellett vigyá-  
ni fogok: hogy ismét halálos betegsé-  
gbe ne essem egy nappal magamat mint a mulat.  
(De így tán igen is ritkán írom ezt a szép  
levelet.) én nagyon felkeszem már régén ró-  
lad annyi barátságos: hogy engem minde-  
nek felelve ne levélírnál tart; hiába! nem  
tudom sa', nincs hozzá geninsow. En  
igazán olyan öre vőm fejezem néha hi  
magamat, hogy olos ember bolondnak tan-  
thatna; hanem én arról mit sem gon-  
dolk. Képelem az a commodisist: nem  
gondolok mi az ember ir; én nyí vagyon  
mely ha levelet írok. Igaz, hogy ez a tulaj-  
dona meg van a mostani írók legfőbbjének is,  
hát azán munkáikat hi is nyomaják, de



hár mennyin bejött is arról, én azt nagy  
erőnyel tartom. Haviól hajdan, mikor még te  
azt hazafalonsai jegyő vagy legfőlebb tisztos ves-  
tő voltál — az iránt a lapot: hogy hang nélkül  
énekel; ha éppen így mi tisztonak be tölem leg-  
közelebb a Délibábban: nem valószínű meserességek tartom  
gondolom nélkül irni; és nem tilogát be ne félj;  
a felleptő csatágy meghonorágha, a publicum pedig  
soha sem veti szemre, mert hisz "jobb ei balrere  
kör nem tud különbséget tenni. (Bau- e a világon  
oly okosba publicum vesre néve min er a miens?  
én nem hiszem!) a jövőtő pedig ei a halpas lauság-  
er soha sem volt gyengén.

Ad vocem Délibáb. Jókay meg is vossul  
tevé hogy nem tudósison, mert hiszem elég utóbb csak  
meg tudta az ember az ilyen dolgok. A "früek ma-  
gyarország" dolgain örülöt; most már feresem, hogy  
az örültségbe ment az er a historia; culminálhat,  
majd csak megérmet már (vagy megvesmet). De to-  
sánsem nagy kellene Jókainak fellejini, min fellejini,  
elég a hallomra ő er elég megpöhlösésárunkat,  
de a "fej lehorogémet" fivere effenne, s az  
a P. napló után jólát fel. Tárom egy idő óta  
Marivól. A jelen elrontis a városban az monjat,  
s én elhiszem.

Mennyi preslek én tegy ede Jánoskain  
hogy nelem rogyó felvidis historia, a pleky-



hálaa befele. An engem igen mullasas. Derék  
hozz M. odavágta L-ye. Hajdan mitor a hályha-  
jusbau segényeset olvassam, — mess a te jó barátod  
valaha a hályhatyusbau tanulgassa meg Certeis — res-  
tenesesen koragyusban ha nem az öltö meg a másiras,  
é nem ugy jól el az egér segeis processus, mino a  
his é hogyan én arassam. Elkefélésed eljén telerken  
mindain M. mellé álltam; egyjén kiindaint é forgasut  
Losonogy, é ann hísem hozz az én volonfeuven is segiesen  
neki földhöz csapni; igen hozz er sokkal elött tömies  
mino én tudam, de, de az seumis sem sepe.

M-nak árt az en a 3 elofeszor, vass é in-  
kább a peiris. Nön finis boerianatos réi köle, hozz  
többsen nem fererhesen. É az egér dolog pedig így áll: ha  
megheutül, de lassú in egy problémászo se, meg én sem  
haptam. Visszageimine egyen is az egér etklüben, hanem  
egyre én, miszra nöm, komaditru fiam problémászo, de  
en valahogy el ne mond M-nak. :)

Ad vocem vers. Jánoshain! irasd le a nőt  
könyvélöl az Öregpolgár é tud el nelem; valaminis ha  
megraphatnád ilken trimu humoristia vesemes aa én lata  
lom ann is megköhömeim, a Hölgyfuszárban jelens meg tain  
egy ben ha jól emledekem. Jütszégam lenne rájót, tain könyv  
ben még hi nem adon vesemes isom öffe. Hé! gondot  
hossam már völe: nem lenne már egy jó löcseser  
a te apróbb versaid öffege? ahghe nem! én legalsó  
ann hísem. Irem lenne jó hiadnod? ha lapnát érre  
egy pár garass: az is jobb lenne a semminél. (Friebeis)



ka' megreune'. Ij' róla nelen valamis.

Vissasiet a tündelete: Nem bánam volna  
ha liláigyi Lándon megrövigassa volna az a házam;  
már ember az ember mihelyt nem utáigis' ei fellepső.

A muli héten valsam Miskolcra. Nekem  
pukkam el; deprende örege oia jár fogamostá-  
son a passasira Kassán; lejött veje s hol 5,  
mond oi napra; Miskolcra esendőtöl esendőtöl-  
talat, visátal, szeptimel, supervinspicialat;  
pottal: monstem isen az illyen usarással. Levai  
bereg, oltan min az árnyék, (rekenesem vefit  
esett neki, hogy bekint nem rohelyedhesen.

János! te vas Gerebeunk imál? aimal a  
vas Gerebeunk a li - - - tudod mitlyen Gereben;  
Lásd én nem inam neki, pedig nincs m legri-  
lebb pörvís vántarom sem, de nem inam me-  
ore, más nem inam? most már egen nered nem  
mondom meg.

Baráni kánaason: bírel elj; nyarad, tar-  
lódai, hágerinredet most mentül hidegebb viben;  
majd meglásd nem bírod meg.

Gyermekid felletti aggodalmad az eiken; még  
is megjivel pšenésirebb vagy te min én; kömülhetöl egy  
egy időre, s nered már letnös gyermeked ugy foltván.  
az engem pedig esereim. Juliad leírigen kívül igen felle-  
met gyermek s ogyis atyai s anyai figyelemmel igéyke-  
vepi, veje i. Az ur isen pedig áljón meg beunesta.  
Görölkül esreper.

4. Haza, Dec 18. 1853

X igazbarátod Miska